

FABLEHAVEN

LUCEAFĂRUL-DE-SEARĂ

AR FI
O GREȘEALĂ
SĂ STAI ȘI SĂ AȘTEPTI

IGNORANȚA
NU MAI ESTE
UN SCUT

Redactare: Laura Blebea
Tehnoredactare computerizată: Olimpia Bolozan

FABLEHAVEN: RISE OF THE EVENING STAR, Brandon Mull

Text copyright © 2007 by Brandon Mull

Illustrations copyright © 2007 by Brandon Dorman

Published by arrangement with Aladdin Paperbacks,
an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division.
All rights reserved. No part of this book may be reproduced
or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical,
including photocopying, recording or by any information storage
and retrieval system, without permission in writing from the Publisher.

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
parte componentă a Grupului Editorial Corint.

ISBN: 978-973-128-321-0

București, 2010

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MULL, BRANDON

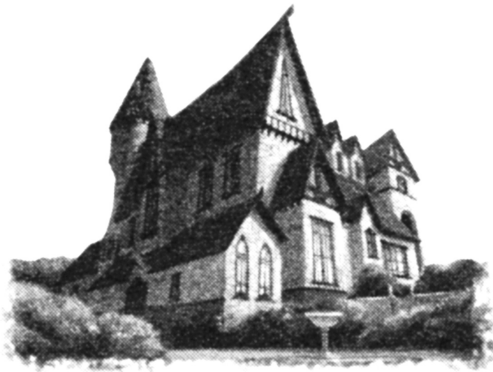
Fablehaven: Luceafărul-de-Seară/Brandon Mull;
trad.: Diana Stănciulescu. - București: Corint Junior, 2010
ISBN 978-973-128-321-0

I. Stănciulescu, Diana (trad.)

821.111-93-34=135.1

FABLEHAVEN

LUCEAFĂRUL-DE-SEARĂ

BRANDON MULL

TRADUCERE DE DIANA STĂNCIULESCU

CORINT JUNIOR

*Mamei și tatei,
Pentru dragostea și sprijinul lor neîntrerupt*

Cuprins

CAPITOLUL 1	Elevul cel nou	7
CAPITOLUL 2	Vorbind cu necunoscuții	22
CAPITOLUL 3	Procedurile de exterminare.....	37
CAPITOLUL 4	Vanessa	55
CAPITOLUL 5	Nou-veniții	80
CAPITOLUL 6	Tanu	101
CAPITOLUL 7	Temnița	123
CAPITOLUL 8	Coulter	140
CAPITOLUL 9	Sfinxul	158
CAPITOLUL 10	Un musafir nepoftit	176
CAPITOLUL 11	Trădarea.....	200
CAPITOLUL 12	Pericolul din noapte	217
CAPITOLUL 13	Plasa pentru hoț	231
CAPITOLUL 14	Din nou împreună	254
CAPITOLUL 15	Un ajutor satiric	276
CAPITOLUL 16	Ușile negruțelor.....	291
CAPITOLUL 17	Recuperarea cheii	305
CAPITOLUL 18	Planuri diferite	327
CAPITOLUL 19	Turnul inversat	344
CAPITOLUL 20	Seiful.....	368
CAPITOLUL 21	Cutia Tăcerii.....	399
	Mulțumiri.....	411

Elevul cel nou

Înghesuindu-se spre clasă odată cu ceilalți elevi dintr-a opta, Kendra își croi drum spre banca ei. În scurt timp clopoțelul avea să sune, marcând începutul ultimei săptămâni de școală. Încă o săptămână și putea în sfârșit să lase în urmă școala generală și să înceapă o nouă etapă, aceea de boboc la liceu, unde avea să cunoască și copii de la alte două școli.

Cu un an în urmă, era mult mai entuziasmată de această perspectivă decât acum. Cam din clasa a patra Kendra apucase calea tocilarilor și un nou început la liceu i-ar fi oferit poate ocazia să se lepede de imaginea de fetiță liniștită și studioasă. Dar iată că fusese un an al renașterii. E uimitor cât de repede îți pot îmbunătăți statutul social puțină încredere în sine și o atitudine mai deschisă. Kendra nu mai tânjea cu disperare după un nou început.

Alyssa Carter se așeză în banca de alături.

— Am auzit că azi ne dau albumele de sfârșit de an, zise ea.

Avea părul blond și scurt și o siluetă zveltă. Kendra o cunoscuse după ce intrase în echipa de fotbal, în septembrie.

— Minunat, eu arăt de parcă sunt hipnotizată în poză, oftă Kendra.

— Poza ta e adorabilă. Nu mai știi cum arătam eu? Aparatul meu dentar parc-ar fi niște șine de tren.

— Lasă. Nici nu se observă.

Clopoțelul sună. Cei mai mulți copii erau la locurile lor. Domnișoara Price intră în clasă însoțită de cel mai desfigurat elev pe care îl văzuse vreodată Kendra. Băiatul era chel și avea scalpul dezgustător și fața ca o arsură plină de crăpături. Ochii erau doar niște fante ascunse în pliurile pielii, nasul, o cavitate diformă, iar gura, o coajă fără buze. Băiatul se scărpină pe braț cu niște degete încovoiate și pline de negi umflați.

Altminteri era îmbrăcat frumos, într-o cămașă roșu cu negru, cu jeanși și pantofi sport la modă. Rămase în fața clasei, alături de domnișoara Price, care îl prezentă celorlalți.

— Acesta este Casey Hancock. Familia lui tocmai s-a mutat în oraș, din California. Nimănui nu-i este ușor să meargă la o școală nouă la sfârșitul anului, așa încât vă rog să-i faceți o primire călduroasă.

— Spuneți-mi Case, zise băiatul cu o voce aspră.

Vorbea de parcă se sufoca.

— Ia te uită, murmură Alyssa.

— Pe bune, șopti și Kendra.

Bietul puști abia dacă arăta a om. Domnișoara Price îi făcu semn spre o bancă din față. Pe ceafa lui descuamată se vedeau mai multe răni purulente.

— Cred că m-am îndrăgostit, zise Alyssa.

— Nu fi răutăcioasă, mormăi Kendra.

— Poftim? Vorbesc serios. Nu crezi că-i atrăgător?

Alyssa părea așa de sinceră, încât Kendra abia se abținu să zâmbească.

— Ești crudă.

— Ai orbul găinilor? Tipu-i nemaipomenit!

Dezacordul Kendrei chiar părea să o jignească.

— Dacă zici tu, spuse Kendra împăciuitor. Pur și simplu nu e genul meu.

Alyssa clătină din cap ca și cum Kendra înnebunise.

— Probabil ești cea mai mofturoasă fată de pe planetă.

Anunțurile de dimineață răsunau nazal în difuzor. Case discuta ceva cu Jonathon White. Acesta zâmbi și râse. Ce ciudat — Jonathon era un măgar, nu genul de copil care să se împrietenească rapid cu o pocitanie demnă de circ. După privirile lor și după cum vorbeau în șoaptă, Kendra observă că și Jenna Chamberlain și Karen Sommers păreau să îl găsească pe Case atrăgător. Ca și Alyssa, nu lăsau deloc impresia că ar glumi. Uitându-se prin toată clasa, Kendra nu văzu niciun elev care să pară dezgustat de înfățișarea nou-venitului.

Dar cum era posibil? N-aveai cum să apari în clasă arătând atât de ciudat și să nu ridice nimeni o sprânceană de mirare.

Deodată explicația deveni evidentă.

Casey Hancock părea inuman de hidos și diform pentru că nici nu era om. Sigur era un fel de goblin pe care toți ceilalți îl percepeau ca pe un copil normal. Doar Kendra îl putea vedea sub adevărata lui înfățișare, ca urmare a faptului că o sărutaseră sute de zâne uriașe.

De când plecase din Fablehaven, cu un an în urmă, Kendra văzuse fapte magice numai de două ori. O dată observase, în spatele unui cinematograf, un bărbos de nici treizeci de centimetri înălțime, care trăgea de o țevă dintr-o grămadă de moloz. Când încercase să se apropie ca să îl vadă mai bine, omulețul se ascunsese fuguța într-o canalizare. Altă dată remarcase un fel de bufniță aurie cu chip de om. Ea și creatura

se priviseră în ochi pentru o clipă, după care pasărea zburase într-un vârtej de pene aurii.

Asemenea lucruri ciudate erau de obicei ascunse privirii muritorilor. Bunicul Sorenson îi dăduse prima oară laptele magic care le oferea oamenilor însușirea de a vedea dincolo de iluziile în spatele cărora se ascundeau în mod normal fapăturile mistice. Când săruturile zânelor făcuseră din această însușire un dar permanent, bunicul o avertizase că uneori era mai prudent ca unele lucruri să treacă neobservate.

Și iat-o acum în fața unui monstru grotesc, ce pretindea că este un elev nou chiar la ora ei de dirigenție! Domnișoara Price veni printre bănci să le distribuie albumele de sfârșit de an. Pierdută în gândurile ei, Kendra mâzgălea la întâmplare coperta unei cărți. Ce căuta acea creatură aici? Fără îndoială că avea ceva de-a face cu ea. Asta dacă nu cumva spiridușii respingători aveau obiceiul să se infiltreze prin școlile de stat. Venise oare să spioneze? Să creeze probleme? Aproape sigur era pus pe rele.

Când ridică privirea, Kendra se pomeni că spiridușul se uita la ea peste umăr. La urma urmelor, ar fi trebuit să se bucure că știa de identitatea ascunsă a puștiului, nu-i așa? Era agitată din cauza asta, dar așa putea să contracareze orice amenințare din partea lui. Cu darul ei secret, putea să îl țină sub observație. Dacă nu se pierdea cu firea, Case nici nu avea să bănuiască faptul că ea îl putea vedea sub chipul lui adevărat.

Școala generală Roosevelt avea forma unei cutii mari și era construită în așa fel încât iarna elevii nici nu aveau nevoie să iasă afară. Puteai ajunge oriunde folosind pasajele interioare,

iar locul unde se țineau adunările servea și drept cantină. Dar, fiind iunie, Kendra se pomeni luând prânzul afară, la soare; stătea cu încă trei prietene la o masă rotundă, cu bănci circulare.

Kendra se semna în albumul lui Brittany în timp ce mușca dintr-un sandvici. Trina scria în albumul Kendrei, Alyssa într-al Trinei și Brittany într-al Alysei. Pentru Kendra era important să le dedice un mesaj lung și de suflet, doar erau prietenele ei cele mai bune. „Îți doresc o vacanță de vară cât mai frumoasă!” poate era acceptabil pentru niște colegi oarecare, dar pentru prietenii adevărați era nevoie de ceva mai original. Secretul era să incluzi niște glume pe care le împărtășeați sau lucruri noi-time pe care le făcuserăți de-a lungul anului. Acum Kendra scria despre momentul în care Brittany nu reușise să se oprească din râs în timp ce era ascultată la istorie.

Deodată, fără nicio invitație, Casey Hancock ateriză la masa lor cu o tavă pe care avea o porție de lasagna, salată de morcovi și ciocolată cu lapte. Trina și Alyssa se dădură grăbite la o parte să-i facă loc. Nici nu-și aminteau dacă mai pomeniseră asemenea îndrăzneală din partea unui băiat: să vină la o masă unde stăteau patru fete. Trina păru puțin deranjată de gestul lui. Alyssa îi aruncă o privire Kendrei de parcă tocmai câștigase la loterie. Păcat că Alyssa nu putea să vadă cum arăta de fapt băiatul care-i căzuse cu tronc!

— Nu cred că am făcut cunoștință, zise el cu o voce nazală și aspră. Eu sunt Case. M-am mutat de curând aici.

Până și glasul lui o făcea pe Kendra să simtă o durere în gât.

Alyssa se prezentă singură, apoi și pe ceilalți. După dirigenție, Case îi fusese coleg Kendrei la încă două ore. De fiecare dată când se prezentase în fața clasei fusese bine primit, în special de către fete.

Case ridică furculița cu lasagna și o duse la gura fără dinți, iar Kendra putu să îi observe pentru o clipă limba neagră și subțire. Văzându-l cum mestecă, simți că i se întoarce stomacul pe dos.

— Și cum vă distrați voi pe aici? întrebă Case cu gura plină de morcovi.

— În primul rând, ne așezăm lângă cei pe care îi cunoaștem, zise Trina.

Kendra duse mâna la gură să-și ascundă zâmbetul. Nicio dată nu îi fusese așa de recunoscătoare Trinei pentru că era răutăcioasă cu cineva.

— Am nimerit la masa copiilor șmecheri? răspunse Case, prefăcându-se surprins. Fiindcă eu aveam de gând să pornesc de jos și să avansez treptat.

Riposta o lăsa pe Trina fără cuvinte. Case îi făcu semn cu ochiul Alyssei, să-i dea de înțeles că nu voia să supere pe nimeni. Pentru un goblin cu fața descuamată, era destul de agreabil.

— Te-am văzut la niște ore, îi spuse Case Kendrei, înfulecând mai departe din porția de lasagna. La engleză și la mate.

Îi venea greu să susțină privirea aceea piezișă și să rămână destinsă.

— Așa e, reuși să spună Kendra.

— Nu trebuie să vin la testele de sfârșit de semestru, zise el. Le-am dat pe toate la vechea școală. Vreau doar să mă distrez și să-mi fac cunoștințe noi.

— Și eu la fel, spuse Brittany. Dar Kendra și Alyssa iau zece pe linie.

— Știți, zise Case, am oroare să merg la cinema singur, dar încă nu am prieteni. N-ați vrea să vedeți un film diseară?

— Sigur, răspunse Brittany.

Kendra era uluită de bravada excentrică de a invita deodată patru fete la întâlnire încă din prima lui zi într-o școală nouă. Era cel mai agreabil goblin care se pomenise vreodată! Ce urmărea de fapt?

— Eu vin, spuse Alyssa.

— Bine, conveni și Trina. Dacă te porți cum știi tu mai bine, poate o să te las și să-mi scrii ceva în album.

— Nu dau autografe, zise el nonșalant. Kendra, tu vii?

Kendra ezită. Cum să stea tot filmul lângă un monstru respingător? Dar cum putea să-și abandoneze prietenele când ea era singura persoană care știa în ce se bagă ele?

— Poate, cedă ea.

Goblinul scorojit înghiți și ultimul dumicat din lasagna.

— Ce-ai zice dacă ne-am întâlni în fața cinematografului, la șapte? Cel de pe Kendall, lângă mini-mall. Să sperăm că rulează un film bun.

Celelalte fete se arătară de acord, iar el se ridică și plecă.

Kendra le urmări apoi pe prietenele ei discutând aprins despre Case. Pe Alyssa o cucerise de la prima vedere. Brittany era o pradă ușoară. Iar Trina era genul de fată căreia îi plăcea să fie răutăcioasă, dar o atrăgea dacă tipul îi ținea piept. Kendra își putea închipui că până și ea ar fi fost impresionată dacă nu ar fi știut că este un monstru dezgustător.

Dar în niciun caz nu le putea spune prietenelor ei adevărul despre Case. Orice acuzații ar fi părut nebunești. Însă era aproape sigur că nou-venitul punea la cale ceva dubios.

Kendra nu-i putea destăinui situația ei decât unei singure persoane din tot orașul. Care nici nu era cunoștința ei cea mai de încredere.

Seth luă poziție în fața lui Randy Sawyer. Randy era iute, dar scund. La începutul anului, Seth fusese puțin mai scund decât toți colegii lui de an, dar iată că încheia anul mai înalt decât majoritatea. Cea mai bună strategie împotriva lui Randy era să avanseze mult și să profite cât se putea de avantajul de a fi mai înalt.

Spencer McCain centră și rămase în urmă. Patru băieți se avântară după minge, în timp ce alți patru le asigurau spatele. Un fundaș stătea la linie și număra de câte ori ceilalți protejau preluarea mingii cu coatele ridicate. Seth driblă ca și cum ar fi vrut să traverseze terenul, după care se repezi la linia de fund. Spencer lovi mingea într-o foarfecă înaltă. O pasă cam scurtă, dar, întorcându-se după ea, Seth sări mai sus decât Randy și o preluă. Randy îl urmări îndeaproape cu mâinile întinse, doborându-l chiar pe lângă tricoul lui Chad Dupree, care marca începutul liniei de fund.

— Am câștigat dintr-a treia! strigă Spencer, alergând în lungul terenului.

— Seth! strigă cineva.

Seth se întoarse. Era Kendra. Sora lui de obicei nu vorbea cu el la școală. La Școala Generală Roosevelt învățau clasele VI-VIII, așa încât Seth era la baza piramidei, căci abia terminase, cu un an înainte, școala primară.

— Imediat, îi strigă el Kendrei.

Băieții intrau în formație. Seth se așeză la locul lui. Spencer puse mingea la pământ, apoi îi aruncă o pasă scurtă lui Derek Totter. Seth renunță la ideea de a-l urmări pe Derek. Nimeni din anul lor nu-l întrecea la fugă. Derek țâșni spre linia de fund a echipei adverse.

Seth se apropie de Kendra, alergând ușor.

— Ai venit să-mi porți noroc, ca de obicei? întrebă el.

- A fost o pasă slabă.
- Spencer a ajuns căpitanul echipei doar pentru că dă cele mai reușite spirale. Care-i problema?
- Vreau să vii să vezi ceva, spuse Kendra.
- Seth își încrucișă brațele. Era o cerere cât se poate de neobișnuită. Nu numai că vorbea cu el la școală, dar voia să meargă cu ea cine știe unde.
- Am început jocul! strigă Randy.
- M-ai prins în timpul jocului, îi spuse Seth surorii lui.
- E ceva gen Fablehaven.
- Seth se întoarse spre prietenii lui.
- Îmi pare rău! Trebuie să plec puțin.
- El și Kendra se îndepărtară.
- Despre ce e vorba?
- Știi că eu pot să văd în continuare creaturile magice.
- Da.
- Azi a venit un elev nou la mine în clasă, îi explică ea. Se prefacă că e om, dar de fapt e un monstru pocit.
- Nu se poate.
- Prietenelor mele li se pare drăguț. Eu nu pot să văd cum arată. Aș vrea să mi-l descrii tu.
- Unde e? întrebă Seth.
- Uite-l acolo, stă de vorbă cu Lydia Southwell, zise Kendra arătându-i-l discret.
- Adică puștiul blond?
- Nu știu. Poartă o cămașă roșu cu negru?
- Chiar că e drăguț! izbucni el.
- Și cum arată?
- Are niște ochi de vis.
- Termină, îi ceru Kendra.
- Probabil că îi trec prin minte cele mai frumoase gânduri.

— Seth, vorbesc serios!

Clopoțelul sună, anunțând sfârșitul pauzei de prânz.

— Și zici că e un monstru? întrebă Seth.

— Arată precum creatura care a intrat pe geam în ajunul solstițiului de vară, zise Kendra.

— Pe geamul unde am pus sare pe pervaz?

— Da. Deci sub ce fel de chip se arată lumii?

— Ce fel de glumă e asta? întrebă Seth suspicios. E doar un puști nou care ți-a căzut cu tronc, nu-i așa? Dacă ți-e teamă, pot să mă duc eu să-i cer numărul de telefon.

— Nu glumesc deloc, spuse Kendra plesnindu-l peste mână.

— E athletic. Are o gropiță în bărbie. Păr blond. Puțin răvășit, dar arată foarte bine. De o neglijență studiată. Probabil că ar putea obține un rol într-o telenovelă. Ești mulțumită?

— Nu e chel și plin de coji și bube purulente? vru să se asigure Kendra.

— Nu. Chiar e așa dezgustător?

— Când îl văd, îmi vine să vomit. Mersi, ne întâlnim mai târziu, spuse Kendra plecând grăbită.

Domnul Telenovelă se îndepărta și el, vorbind în continuare cu Lydia Southwell. Pentru un monstru, n-avea gusturi rele. Era una dintre cele mai drăguțe fete din școală.

Seth își spuse că ar trebui să se întoarcă la ore. Domnul Meyers îl amenințase că îl va pedepsi dacă mai întârzie.

Kendra stătea liniștită în timp ce tatăl ei o ducea cu mașina la cinema. Încercase să o convingă pe Alyssa să nu meargă. Alyssa începuse să suspecteze că prietena ei îl dorea pe Case doar pentru ea și, întrucât Kendra nu îi putea spune adevărul,

a trebuit să renunțe. În cele din urmă, Kendra se hotărâse să li se alătore, căci nu putea să-și lase prietenele singure în compania unui goblin intrigant.

— La ce film mergeți? întrebă tatăl ei.

— Ne hotărâm acolo, zise Kendra. Stai liniștit, n-o să fie nimic deocheat.

Kendra ar fi vrut să îi poată povesti tatălui ei despre situația delicată în care se afla, dar el nu știa despre însușirile magice ale rezervației administrate de bunicul și bunica Sorenson. Lui i se părea o proprietate ca oricare alta.

— Ești sigură că te-ai pregătit bine pentru testele de sfârșit de an?

— Mi-am făcut temele cum trebuie tot anul. O simplă recapitulare scurtă e suficientă. O să le iau cu brio.

Kendra regreta că nu vorbise cu bunicul Sorenson despre situația ei. Încercase să-l sune. Din păcate, la singurul lui număr pe care îl aveau părinții ei răspundea un robot telefonic care îi spunea că postul telefonic respectiv este suspendat. Singura alternativă pentru a lua legătura cu el era poșta. Așa încât, în eventualitatea că telefonul bunicului se defectase, îi scrisese o scrisoare în care îi descria problema și își propusese să i-o expedieze în ziua următoare. Se bucura că îi putea descrie dilema ei și altcuiva decât lui Seth, chiar dacă doar pe hârtie. Dar spera să reușească să discute cu el la telefon înainte ca scrisoarea să ajungă la destinație.

Tatăl ei intră în parcare cinematografului. Alyssa și Trina așteptau în față. Alături de ele se afla un goblin hidos, îmbrăcat cu tricou și niște pantaloni.

— Cum știu când să vin să te iau? întrebă tatăl ei.

— I-am spus mamei că o să sun de pe mobilul Alysei.

— Bine. Distracție plăcută.

„Slabe șanse”, se gândi Kendra, ieșind din jeep.

— Salut, Kendra, zise Case cu o voce hârșăită.

Ea simți de la trei metri mirosul coloniei lui.

— Ne-am făcut griji că nu mai vii, spuse Alyssa.

— Dar am venit la timp, insistă Kendra. Voi ați ajuns prea devreme.

— Hai să alegem un film, propuse Trina.

— Dar Brittany unde e? întrebă Kendra.

— Părinții ei n-au lăsat-o să vină, zise Trina. Au pus-o să învețe.

Case bătu din palme și le întrebă:

— Bun, deci la ce film mergem?

Negociară vreo două minute. Case voia să vadă „Medalia rușinii”, despre un criminal în serie care îi teroriza pe veteranii distinși cu Medalia de Onoare a Congresului Statelor Unite. În cele din urmă renunță la filmul lui de acțiune când Trina îi promise că îi va cumpăra pop-corn. Ieși câștigător filmul „Schimb de identități”, povestea unei točilare care ajunge să aibă întâlniri cu băiatul visurilor ei după ce mintea ei trece în corpul celei mai populare fete din școală.

Kendra își dorea de mult să prindă filmul respectiv, dar acum se temea că îi va strica plăcerea de a-l vedea. Ce putea fi mai grozav decât să te alinți pe lângă un goblin chel în timpul unui film siropos pentru puștoaice?

După cum se așteptase, Kendrei nu îi fu ușor să se concentreze asupra filmului. Trina stătea de o parte a lui Case, iar Alyssa, de cealaltă. Amândouă se întreceau să-i atragă atenția. Cei trei împărțeau o pungă mare de pop-corn. Kendra îi refuză de fiecare dată când o invită să ia și ea. Nu voia să aibă de-a face cu nimic din ce fusese atins de mâinile acelea pline de negi.

Până la generic, Case își petrecuse deja un braț în jurul Alyssei. Cei doi șopteau și chicoteau întruna. Trina stătea cu mâinile încrucișate, morocănoasă. Monstru sau nu, ieșise vreodată ceva bun dintr-o întâlnire cu un băiat și mai multe fete interesate de el?

Case și Alyssa se țineau de mână la ieșirea din sala de cinema. Mama Trinei o aștepta în parcare. Fata își luă scurt la revedere și se îndepărtă, urmându-și mama.

— Te rog, îmi împrumuți puțin mobilul tău? o întrebă Kendra pe Alyssa. Trebuie să îl sun pe tata.

— Sigur, zise aceasta dându-i telefonul.

— Vreți să vă ducem și pe voi cu mașina? întrebă Kendra în timp ce forma numărul.

— Eu nu stau așa departe, spuse Alyssa. Case a zis că mă conduce el.

Goblinul îi aruncă o privire ciudată și vicleană Kendrei. Fata se întrebă pentru prima oară dacă nu cumva Case știa că ea îi cunoștea adevărata identitate. Dar el părea că exulta fiindcă ea nu-i putea face nimic.

Kendra încercă să păstreze o expresie neutră. Mama ei îi răspunse la telefon, iar ea îi spuse că are nevoie să vină cineva să o ia. Apoi îi înapoie telefonul Alyssei și o întrebă:

— Totuși, nu e cam mult de mers? Vă putem duce pe amândoi.

Alyssa îi aruncă o privire prin care o întreba de ce insista să îi distrugă o seară nemaipomenită. Case îi cuprinse umerii cu o privire înamorată.

— Alyssa, îi zise Kendra hotărâtă și o luă de mână, aș vrea să vorbim puțin între patru ochi. O trase pe Alyssa spre ea. Te superi, Case?

— Sigur că nu. Oricum trebuie să dau o fugă la toaletă, zise el și intră din nou în cinematograf.

— Ce te-a apucat? se plânse Alyssa.

— Gândește-te și tu, spuse Kendra. Nu știm mai nimic despre el. Tu abia azi l-ai cunoscut. Nu e un puștiulică. Ești sigură că vrei să te plimbi noaptea singură cu el? Fetele pot avea necazuri în asemenea situații.

Alyssa o privi uluită.

— Mie mi-e limpede că e un băiat bun.

— Nu, ție ți-e limpede doar că arată bine și că are simțul umorului. Mulți psihopați par băieți buni la început. Ți-ai și motivul pentru care întâi vă întâlniți de câteva ori în locuri publice și abia după aceea rămâneți și singuri. Mai ales când ai paisprezece ani!

— E un punct de vedere la care nu m-am gândit, cedă Alyssa.

— Lasă-l pe tata să vă ducă pe amândoi cu mașina. Și dacă vrei să mai stați de vorbă, puteți să o faceți în fața casei tale. Nu pe o străduță întunecată și pustie.

Alyssa încuviință.

— Poate ai dreptate. N-ar strica să stăm la o distanță mai mică de casă, măcar să se audă dacă țip.

Când Case se întoarse, Alyssa îi explică planul, mai puțin ideea că el ar putea fi un psihopat. La început, Case se împotrivi, spunând că, într-o noapte așa de frumoasă, ar fi păcat să nu se plimbe puțin, dar, în cele din urmă, consimți atunci când Kendra îi reaminti că trecuse de ora nouă.

După câteva minute, tatăl Kendrei apăru conducând jeepul și fu de acord să îi conducă și pe Alyssa și Case. Kendra se urcă în față. Alyssa și Case se așezară în spate, șoptind întruna și ținându-se de mână. Tatăl Kendrei îi lăsă pe cei

doi porumbei în fața casei Alyssei. Case le spuse că el locuia chiar la capătul străzii.

Cum se îndepărtau de ei, Kendra le mai aruncă o privire. Își lăsa prietena singură, cu un goblin sinistru și intrigant. Dar nu avea de ales! Măcar Alyssa se afla în fața casei ei. Dacă se întâmpla ceva, putea să țipe sau să fugă înăuntru. În situația de față, nici nu avea de ce să fie nevoie de mai mult.

— Se pare că Alyssa și-a făcut un prieten, remarcă tatăl ei. Kendra își rezemă capul de geam, șoptind:

— Aparențele sunt înșelătoare.